

Z ŻYCIA NAUKOWEGO

ŚWIATOWY KONGRES PARAZYTOLOGII – ICOPA X

X Światowy Kongres Parazytologii pt. „Parazytologia w Nowym Świecie”, odbył się pod auspicjami Światowej Federacji Parazytologów, a jego organizatorami byli: Kanadyjskie Towarzystwo Zoologów (Sekcja Parazytologiczna) oraz Amerykańskie Towarzystwo Parazytologów. Miejszem konferencji był Vancouver – jak podaje przewodnik turystyczny – „miasto w którym każdy chciałby zamieszkać”. Jego historia liczy zaledwie 110 lat. Ten ruchliwy kanadyjski port, należący do Kolumbii Brytyjskiej, wyróżnia się idyllicznymi plażami i nadbrzeżem, wspaniałymi parkami z dziką przyrodą, pięknym widokiem na Góry Skaliste i jednocześnie ciekawą architekturą drapaczy chmur. Konferencję zorganizowano w nowoczesnym centrum kongresowym miasta (najdroższym w całej Kanadzie) położonym u brzegu cieśniny Georgia. W Kongresie wzięło udział 850 uczestników z całego świata. Z Polski było 14 parazytologów (z Poznania – 6 osób, z Warszawy – 6 osób, ze Szczecina – 2 osoby). Program naukowy obejmował: sesje plenarne i subplenarne, sympozja, warsztaty dyskusyjne, sesje zwykłe oraz sesje plakatowe. Światowy zjazd parazytologów był też okazją do zorganizowania licznych zebrań – formalnych i nieformalnych grup uczonych koncentrujących się wokół konkretnych problemów badawczych, np. nieformalnej grupy WHO pracującej nad echinokokozą, międzynarodowej komisji trychinellozowej, nieformalnej grupy europejskich specjalistów badań nad *Toxocara* i toksokarozą oraz Europejskiej i Światowej Federacji Parazytologów.

Obrady kongresowe trwały 5 dni (od poniedziałku do piątku), przeważnie od godziny 8.30 do 17.30, z godziną przerwą na lunch (w środę program naukowy był ograniczony do godzin przedpołudniowych). Podczas całego Kongresu ogłoszono ogółem 560 referatów i przedstawiono ponad 420 plakatów.

Wykłady plenarne, których było 15 (30-minutowe) ogłoszono w 5 różnych blokach tematycznych: (a) nowo pojawiające się choroby pasożytnicze, (b) immunopatologia, (c) wyzwania nowych czasów w zapobieganiu inwazjom pasożytniczym, (d) wyżywienie populacji ludzkiej w 21 wieku a pasożyty w produktach żywnościowych, (e) konsekwencje różnorodności biologicznej dla parazytologii. Warto podkreślić, że nie wszystkie treści wykładów – tak jak należało tego oczekiwać – były adresowane do większości. Niekiedy wystąpienia były tak zawężone, że prawdopodobnie korzystało z nich tylko niewielkie grono specja-

listów. Trzeba jednak przyznać, że wykładom towarzyszyły ładne i komunikatywne pokazy multimedialne, które uatrakcyjniły wystąpienia i pozwalały na lepsze ich rozumienie.

Na sesjach subplenarnych, a było ich 15, przedstawiono 45 referatów. Dotyczyły one następującej problematyki: zoonoz, zmian w pojawianiu się chorób pasożytniczych u dzikich zwierząt, inwazji pochodzących od wektorów, znaczenia bioróżnorodności dla pasożytów, wykorzystania ekologicznych uwarunkowań w ograniczaniu inwazji pasożytniczych, patogenyzy molekularnej i genomów *Protozoa*, szczepionek i immunopatologii, terapii, biologicznych metod zwalczania pasożytów oraz problemu pasożytów w rolnictwie.

W czasie Kongresu odbyło się 14 sympozjów naukowych zatytułowanych: kokcydiozy, nicienie entopatogeniczne, globalna współpraca w zwalczaniu chorób pasożytniczych, endokrynologia w układzie pasożyt-żywiciel, immunologia *Digenea*, *Taenia asiatica* i *cysticerkoza*, neurocysticerkoza, pneumocystoza, postępy w badaniu pasożytów ssaków morskich, prokariotyczne „symbionty” pasożytów, choroby rozprzestrzeniane poprzez żywność i wodę, myjozy, neurobiologia, pasożyty wskaźnikiem czystości wód.

Ponadto można było uczestniczyć w warsztatach dyskusyjnych nt.: nicienie, ontogeneza i systematyka, epidemiologia molekularna, różnorodność pasożytów ciernika. Sesje zwykle odbywały się w 26 blokach i obejmowały bardzo szeroki zakres, a mianowicie: immunologię, ekologię, ichtioparazytologię, chemioterapię, biologię molekularną, patogenezę, biochemię, malarię, morfologię i ultrastrukturę pasożytów, behavior pasożytów, pasożyty dzikich zwierząt, diagnostykę, lekooporność, ewolucję i systematykę, cykle życiowe *Protozoa*, genetykę populacji, trychinellozę (warto podkreślić, że współprzewodniczącą tej sesji była pani prof. Krystyna Boczoń), zwalczanie wektorów, biologię transmisji, zgodność terminologii, ektopasożyty, epidemiologię ogólną, parazytologię weterynaryjną, echinokokozę, epidemiologię toksoplazmozy oraz inwazje pochodzące z żywności. Sesje plakatowe były dwie. Pokazano na nich łącznie ponad 420 plakatów. Z uwagi na dobre warunki lokalowe, wszystkie postery były dostępne przez pełne 2 dni, jednakże niedogodnością było to, że nie były pogrupowane tematycznie. Problematyka dotycząca np. toksokarozy i toksoplazmozy była przedstawiana zarówno na pierwszej jak i na drugiej sesji. Nowością sesji plakatowej był pokaz komputerowy, na którym, na przykładzie *Toxocara*, pokazano w jaki sposób specjaliści z danej dziedziny mogą łatwo i szybko docierać do informacji poprzez korzystanie z komputerowej, tematycznej bazy danych. Tematyka przedstawiana na Kongresie była bardzo różnorodna, lecz najczęściej dotyczyła pierwotniaków, a wśród nich: *Giardia lamblia*, *Cryptosporidium parvum*, *Toxoplasma gondii*, *Neospora caninum*, *Microspora*, *Cyclospora*, *Entamoeba histolytica*, *Trypanosoma cruzi*, *Plasmodium*, *Pneumocystis carini*. Spośród helmintów i helmintoz natomiast największe zainteresowanie budziły: *Echinococcus* i echinokokoza, *Trichinella* i trychinelloza,

Schistosoma i schistosomoza, *Leishmania* i leishmanioza, tęgoryjce i ancylostomoza oraz *Fasciola hepatica* i fascioloza. X Światowy Kongres Parazytologii wykazał jak wielkie i całkowicie nowe wyzwania stoją przed współczesną parazytologią. W czasie niezwykle interesującego wykładu plenarnego, David Malynaux wskazał na główne przyczyny pojawiania się nowych chorób pasożytniczych i zaliczył do nich: wzrost populacji ludzkiej, antropopresję na przyrodę i związane z nią zmiany klimatyczne, migracje ludności, zmniejszanie nakładów na sektor zdrowia oraz zmniejszanie się różnorodności biologicznej. Zwrócił uwagę na wydatny wzrost liczebności populacji niektórych żywicieli oraz wydłużanie się listy gatunków rezerwuarowych, jako zjawiska sprzyjające utrzymywaniu się parazytoz. Inni autorzy upatrywali przyczyn pojawiania się nowych chorób pasożytniczych – zwłaszcza wywołanych przez *Protozoa* – w naturalnej zmienności genetycznej organizmów, a mutacje punktowe oraz horyzontalny przekaz genów uznali za główną siłę napędową ewolucji większości pasożytów.

Tak więc Kongres był bogaty tematycznie, odbywał się w nowoczesnym centrum konferencyjnym, położonym w pięknym, ciekawym mieście, lecz miał i mankamenty – jego organizacja pozostawiała wiele do życzenia, a wysokie koszty udziału wpłynęły na stosunkowo niewielką frekwencję. Brakowało m.in. parazytologów z krajów biedniejszych (zwłaszcza z Afryki i Azji), a więc z tych regionów świata, w których problemy parazytologiczne są najbardziej istotne, a szkoda!

Światowa Federacja Parazytologów zdecydowała, że w 2006 roku ICOPA XI odbędzie się w Glasgow w Wielkiej Brytanii.

Hanna Mizgajska-Wiktor
Zakład Biologii i Ochrony Przyrody
Akademii Wychowania Fizycznego
im. Eugeniusza Piaseckiego w Poznaniu